

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' ἑννηκόσια τρία,
δράσις καὶ φιλοπατρία.

!

Δέκατον κι' ἑννατον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὶ ν ο .

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Μηνὸς 'Οκτώβρη δέκα κι' ὀκτώ
καὶ τὸ μιστὸ μας εἶναι ἀπτό.

!

'Οκτακόσια δεκαέξη,
κρίσις φαίνεται θὰ τρέξη.

Εἰς τὰ παιδιὰ μου
μὲ τὴν καρδιά μου.

Τώρα ποὺ φεύγουν τὰ πουλιά
πᾶτε νὰ κτίσετε φωλιὰ

τὸ δοξασμένο τὸ νησι μαρτύρων ἀθανάτων,
τὸ γίλις Δόξαις 'σκόπισαν τὰ φωτοστέφανά των,
ἐξ ὅσῃ φωλιὰ σας νᾶρχωμαι χαρούμενος κι' ἐγὼ
καὶ νᾶχω χέρι πάντοτε γιὰ νὰ τὴν εὐλογῶ.

Ἀγαπημένο μου παιδί, δὲν ξέρεις πῶς μοῦ 'φάνη
τὸν εἶδα 'στὸ κεφάλι σου τοῦ γάμου τὸ στεφάνι.
Ὁμνήθηκα σὺν σ' ἑπερνα μικρὴ 'στὴν ἀγκαλιά μου
τὴ παύειν 'στὰ χέρια σου τὰ γένετα, τὰ μαλλιά μου,
πᾶσαι σοραῖς ἀνάσαινα μὲ τὸν ἀνασασμὸ σου,
τὴ κοιδουνίστρας ἄλλοτε 'περνοῦσα 'στὸ λαιμὸ σου.
καὶ τώρα—κλαίω καὶ γελῶ—νυφοῦλα μὲ καμάρι
καὶ τὰ 'ἀγαπημένο σου τῆς Κρήτης παλληκάρι.

Πάντα ν' ἀνθοῦν ἀμάραντα τὰ στέφανα τοῦ γάμου,
κι' ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια μου σὰς εὐχομαι, παιδιὰ μου,
καὶ εὐτυχία καὶ χαρά, ποὺ κάνει τῆς ψυχῆς
καὶ φιλάνουν τὴν 'ψηλότερη κορφή τοῦ Ψηλορείτη,
καὶ κι' ὅλας ἂν σὰς εὐχηθῶ τοῦ κόσμου τῆς εὐχαῖς
καὶ θὰ θέλω καὶ τί γιὰ τὸ 'δικό σας σπῆτι.

Πηγαίνετε, δὲν σὰς φιλῶ,
κυττάζω μόνο τὸ γαλὸ
καὶ σὰς φωνάζω: 'στὸ καλῶ.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

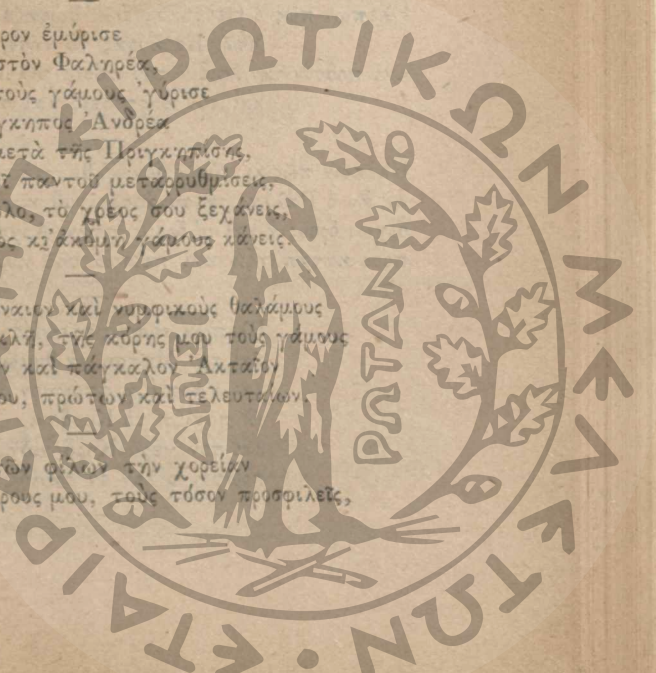
Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές παρακαλῶ τί γίνεσαι, βρέ τέρας,
μέσα σὲ τῶσον σοβαρὰς τοῦ κράτους μας ἡμέρας;
Δὲν βλέπεις, βρέ, πῶς ἀρχισαν τὰ νεα πρωτοβόρχια,
πῶς τὰ χλωρὰ ξεραίνονται
καὶ τὰ ξερά μαραίνονται,
καὶ μέσα 'στὸ καλύδι τῆς ζαρώνει κάθε φτώχεια;

Φθινόπωρον ἐμύρισε
καὶ σὺ 'στὸν Φαληρέα,
κι' ἀπὸ τοὺς γάμους γύρισε
τοῦ Πρίγκηπος 'Ανδρέα.

ὁ σεβαστὸς Διάδοχος μετὰ τῆς Πρίγκηπισσας,
ὁ κόσμος ὅλος καρτερεῖ παντὸς μεταρρυθμίσεως,
καὶ μόνον σὺ, ζωντόβολο, τὸ χρέος σου ξεχνᾷς,
κι' ἀκόμη μένεις πεθερὸς κι' ἀκατὴν γάμους κάνεις.

Φ. — 'Γμνησα τὸν ὁμενικὸν καὶ νυμφικὸν θαλάμους
κι' ἐτέλεσα, βρέ Περικλῆ, τῆς κόρης μου τοῦ γάμου
σ' ἐκεῖνο τὸ πολυχρυσὸν καὶ πάγκαλον 'Ακτῆον
μετὰ τῶν ἡμετέρων μου, πρώτων καὶ τελευταίων.

'Εφίλησα θερμότατα τὸν φίλον τὴν χορείαν
κι' ὅλους τοὺς συμπεθερούς μου, τοὺς τόσον προσφιλεῖς,

και χάρις 'σταυ' κουμπάρου μου την μεγαλοδωρίαν
ἐπέρασεν γὰρ πλούσιος καὶ πρῶτος παρχλῆς.

Ἰδὼν ἡμέρας ἀγαστὰς
καὶ συγκινήσεις ὑποστάς
πατρός καὶ πενθεροῦ,
καθ' ὅλα σοβαροῦ.

Καὶ λησμονήσας πρὸς στιγμήν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ γάμου
τὸ νέον διαζύγιον τοῦ Ράλλη καὶ τοῦ γέρου,
τοὺς φίλους μου συζητητὰς καὶ σένα, Ραμπάκη μου,
ποῦ φαίνεσ' εὐφραδέστερος παντὸς εὐφραδέστερου.

Τὰς συζητήσεις πρὸς κειρὸν ἀφῆσας τῆς συγκλήσεως,
καὶ τὸν παπποῦ τὸν λέοντα,
τὸν περὶ δικλύσεως
ἠρωϊκῶς παλαίοντα.

Ποσῶς μὴ δίδων προσοχὴν
εἰς τὴν κατάστασιν ἡμῶν,
καὶ στήν ραγδαίαν τὴν βροχὴν
τῶν σκέψεων καὶ τῶν γνωμῶν.

Γὰρ νέμων πεσοκλητήσια καὶ γὰρ κουφέ-α τρέχων
καὶ διόλου μὴ προσεχὼν
εἰς ὁμιλίαν ὑπουργῶν, εἰς μίαν καὶ ἄλλην στρουγγῶν,
καὶ εἰς συνεντεύξεις σοβαρὰς μετὰ τῆς Μις τῆς Δούγκαν,
ποῦ σ' τῶν ἱσπεφάνων μας τὸ τόσον μεγαλεῖον
θὰ κτίσῃ καθὼς ἐμάθα χροοδιδακκίαν,
καὶ σ' τοὺς παρόντας τοὺς κειροὺς
φκντάσου τί χαρὰ μας!..
καὶ τοὺς ἀρχαίους τοὺς χοροὺς
θὰ μάθουν τ' ἀντερά μας.

Βλέπων τῆς Δούγκαν ὁ χορὸς πῶς διόλου δὲν ἀπάδει
πρὸς τὰς παρούσας δασείας,
βλέπων πῶς καὶ τοῦ Κόντε μας τὸ προσφιλὲς κοπάδι
τελεῖ συνεδριάσεις,
καὶ ἐπιθυμοῦν τὰ μέλιστα δημόσιον ψαμὶ
κατὰ τοῦ Μήτσου τοῦ ξανθοῦ πολλὰ βυσσοδομεῖ.

Βλέπων πῶς ὁ Θεοτόκης ἔως τώρα διαμένει
σ' τῆς Κεκύρας τὸ νησί,
καὶ ποθοῦν τὴν ἀφιξίν του τόσο φίλοι πεινκσμένοι,
καὶ τὸν καρτερεῖς καὶ σύ.

Βλέπων πῶς καὶ αὐτὸς δὲν ἤλθε γὰρ νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη,
καὶ ἂν ὁ Ράλλης τῇ συνάσσει τοῦ κυρίου Σκαρπινάτου
δίχως ἔρους ἢ καὶ μ' ἔρους σ' τὴν Ἀρχὴν θὰ διαμείνῃ
πρὸς κατάπληξιν καὶ πείσμα τοῦ κυρίου Κορδονάτου.

Βλέπων τόσους φιλοδόξους
καὶ τὸν Μήτσο νὰ θυμῶνῃ
καὶ ν' ἀρπάξῃ σπόγγον ὄρους
νὰ ποτίξῃ τὸ Κορδόνι,
καὶ τὸν γέρο Κορδονίδη,
πρῶτον φίλον ἐν σκνίδι.

Βλέπων τὴν γλῶσσαν καθενὸς νὰ ρέπῃ πρὸς τὸ λέγειν
ἀλλ' ὅμως μὴ παρατηρῶν εἰς τῆς Βουλῆς τὴν στήν
σημικὴν κυματίζουσιν, σημεῖον ἐργασίας
καὶ ἐσπερινῆς θυσίας.

Βλέπων κανὼς τὰς ἐδρας τοσούτων ἐμβροντήτων,
βλέπων καὶ τὴν ἀγίαν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων
ἐρμητικῶς κλεισμένην
καὶ μὴ συγκαλουμένην
ἢ διακλουμένην.

Προσμένων ἐκ τῶν ἔξω καὶ ὁ Βασιλεὺς νὰ θάλλῃ
καὶ νὰ μᾶς ἡσυχάσῃ
μ' ἐκεῖνα ποῦ θὰ κρίνῃ, μ' ἐκεῖνα ποῦ θὰ πῇ,
δίχως νὰ γίνη πάλι κρίσις καὶ ἀντροπή,
γὰρ εἶναι καὶ ντροπή.

Βλέπων πῶς καὶ σπαθοφόροι μεθυσμένοι μὲ χεῖς
τρέχουν σ' τὰς ὁδοὺς φρονήσεις
καὶ κτυποῦν παντοῦ ξιφίρεις,
νὰ καὶ ἐκεῖνοι, νὰ καὶ σεῖς.

Βλέπων ἥρωας σπακίους
καὶ ἀληθῶς ἀρειμάνιους
κατωτέρους καὶ ἀνωτέρους νὰ σπαθίζουν ἀνευ φόβου,
καὶ νὰ θαυάζονται μ' αὐτοὺς
ἀλυσσίδες τοῦ Κρουσόδου,
ποῦ μᾶς φέρουν κοπετούς.

Βλέπων πάλιν δακρυσμένους
καὶ κατασυγκινημένους
πόση τὸλμῃ, πόσον μένος,
καὶ τί θρίαμβος καὶ νείκος
χάνετ' ἐδῶ μὲς ἀδίκως.

Βλέπων τόση γενικιότης κάθε στήθος νὰ πυρῶνῃ
τῶν ἐδῶ τῶν πολεμάρχων καὶ σπαθίων ἀκούων κτυποῦν
βλέπων καὶ τὸν ἀνδριάντα τοῦ παλαιοῦ Κολοκοτρώνη
πότε σ' τὴν Βουλὴν στημένον, πότε σ' τῶν Μουσῶν τὸν αἶμα.

Βλέπων τώρα γὰρ χαρὰ μας καὶ πολλὴ παρηγορὰ
πῶς θὰ βλέπωμε σ' τὸ μέλλον δύο γέροντας τοῦ Μωραῖ,
τὸν μὲν πρῶτον ἐκ μακρὰν καὶ τὸν ἄλλον ἐκ σκνίδι
δικλυσίαι μὲς σ' αὐτὰ μας νὰ σκαπίζῃ διαρκῶς.

Βλέπων πλούτου καταιγίδας
καὶ τὴν τάλαιναν σταφίδα
γοερῶς ὀδυρομένην
εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
καὶ τοῦ Δέλτ' ἀκροωμένην
νέας σοβαρὰς προτάσεις,
καὶ ἔχων φόβους, Περικλέτο, καὶ μεγάλους καὶ δεινοὺς
γὰρ σκνίδες καὶ γὰρ στάσεις καὶ γὰρ Παππακασσινοῦ.

Ἀκούων τὸσον κοπετὸν
εἰς τὴν ἀλύτρωτον τὴν γῆν,
καὶ ἀκουροθεῖσαν χαιρετῶν
τοῦ Πειραιῶς τὴν ἐκλογὴν.

Βλέπων συντάγματα νεκρῶν, ξυλένις χασομέρη,
νὰ βγίνουν ἐκ τῶν τάφων τῶν ἡμέρα μεσημέρη.

Ὁ Φαδουλῆς καὶ ἡ Φαδουλῆ
ἐν παλαιᾷ περιβολῇ.

καὶ μὲς ἀπὸ τὰ μνήματα
νὰ τρέχουν εἰς τὰ τμήματα.

Κυτίζων πῶς ἐσάστισαν καὶ ὁ Κέρβερος καὶ ὁ Πλούτων
μὲ πειθαυμένων δημοτῶν κρυφίως δραπετεύσεις,
πιστευόν εἰς τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοσούτων,
ποῦ πρέπει, Περικλέτο μου, καὶ σὺ νὰ τὴν πιστεύσῃς.

Βλέπων πῶς νέας ἐκλογῆς
ζωὴ θὰ μᾶς κινήσῃ,
καὶ τῆς λεοντοκάρδου γῆς
τὸν ὕπνον θ' ἀφουπνίσῃ.

Βλέπων τὴν ἐκκλινὴν χαρὰν κάθε Ρωμηοῦ σκαρτάδου
καὶ πῶς τοὺς δραπετεύσαντας ἀναφανδὸν ἐξ Ἀδου
θὰ τοὺς ἀναπληρώσωμεν,
βρὲ Περικλέτο, πάλιν
μ' ὅσους θὰ μ' ἀναπληρώσωμεν
σ' τῆς ἐκλογῆς τὴν πάλιν.

Βλέπων ἐκεῖνα, μασκάρ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα σοβαρά,
πῶς καὶ πάλιν σ' τῶν Ρωμηῶν τὸν εὐάνθη λειμῶνα
μ' ἀρχαῖον χιτῶνα.

Καὶ μὲς τὸν Μήτσο χαιρετῶ καὶ μὲς τὸν Ντελγιάννη,
ποῦ τὴν χρυσὴν τοῦ τῆς Ράλλου μὲ πείσμα τὴν σκάνει,
καὶ μὲ φωνὴν διαπικρὴν φωνάζει, Περικλέτο μου,
ὅς ἡ σκνὶς συνέβησεν Βουλὴ μὴ γὰρ ἐπὶ αὐτῇ.

Καὶ δεῖξαι καὶ ἄρτερον
κουφέ-α σ' ὁδοὺς ρίχνω,
καὶ πέρα πέρα σκνερὰ
τῆς ἀντίκας μου σὰς δείχνω.

Καὶ δίχως κλέψαις, τραγουδῶ
μὲ νέας ἀρμονίας
τὰς βελτιώσεις τὰς ἐδῶ
καὶ τῆς Μακεδονίας.

Π. Καλῶς μὰς ἤλθε, Φαδουλῆ, μὲς σ' τὰς κομποτεράνας
πολὺ μεγαλόπρεπες μὲ τοὺς μεγαλομάνους.
Καλῶς μὰς ἤλθε, πέθερ καὶ ταδανσάνδης,
καὶ πᾶς ν' ἀνταμώσωμεν τὴν Ἀμερικανίδα.

Ἱπουργικὰ συμβούλια, τραγῆματα, καρότσες, [ταῖς,
βράζον τὰ στήθη, Φαδουλῆ, σκνὶς μούστος μὲς σ' τῆς μπό-
θελου τῆς δικλύσεως παλιν, ν' ἀνακαρῶσω,
βάζω σ' τὴν κλειδοκότυπα τ' αὐτὴ μου γὰρ ν' ἀκαρῶσω.

τὸν κύριο Μερλόπουλο,
μὰ καὶ τὸν Φαρμακόπουλο
καὶ τὸν Μαυρομιχάλη
τί λένε μὲ τὸν Ράλλη.

Σώπα κι' ἀκούω τὸν ξανθό... 'στους ἄλλους ρητορεύει
καὶ τεσσαρακονθήμερον ἀναβολὴν γυρεύει,
καὶ νὰ θηρίον παρευθὺς ὁ Θεοδωρὴς ἀνήμερον
σὰν τὸν ἀκούη νὰ ζητῇ τὴν τεσσαρακονθήμερον.

Ὁ Θεοδωράκης κάθεται 'στὴν ἀκρὴ 'στὸ ποτάμι,
ὁ Θεοδωράκης ὁ παπποὺς δὲν ξέρει τί νὰ κάμῃ,
γὰ τῆς Βουλῆς τὴν σύγκλησι δὲν θέλει νὰ μιλήσῃ
κι' ἀπὸ τὸν Ράλλη ἀπαιτεῖ νὰ τοῦ τὴν διαλύσῃ,
γιατὶ κι' ὁ Ράλλης 'στὰ στενὰ γνωρίζεις πῶς εὐρέθη
καὶ τοῦ τὴν ὑπεσχέθη.

Τοῦ τῶπε καὶ μὲς 'στὴ Βουλὴ μὲ τρόπο μιὰ φορὰ,
τοῦ τῶπε καὶ σὰν 'σήκωναν μαζὶ τὰ πατερά,
τοῦ τῶπε καὶ 'στῆς Κηφισοῦς τὸν κῆπο, κουτομὴ,
τοῦ τῶπε καὶ σὰν γύρισε μιὰ 'μέρ' ἀπ' τὸ Τατόϊ.

Τοῦ τῶπε μιὰ, τοῦ τῶπε δρό, τοῦ τῶπε πέντε δέκα,
μὰ σήμερα, βρὲ Φασουλῆ, τοῦ κάνει τὸν γκιουλέκα.

Περιμένεται κι' ὁ Κόντες, κι' ὅλοι βεβακίδουν, βλάμη,
πῶς τὸν Μῆτσο δίχως ἄλλο μελετᾷ νὰ τὸν συνδράμῃ,
πλὴν οἱ φίλοι του θυμόνουν καὶ τοῦ ψάλλουν πανταχοῦσα
καὶ τοῦ λένε: Θεοτόκη, νὰ σοῦ λείψουνε τὰ λουσα,
συλλογίσου, κύρ Γεωργάκη,
καὶ τὸ κόμμα σου 'λιγάκι.

Μὴ μὰς ρέβης, μὴ μὰς σκάνης,
κι' ἂν δὲν ἔχῃς σὺ καιλιὰ
τὸν Πρωθυπουργὸ μὴν κάνης
κι' ἄλλη κύτταξε δουλειά.

Ποῖα κίνησις καὶ δρᾶσις, ποῦ τῆς πρέπει φίλημα,
ὁ δὲ Ράλλης ὁ καυμένος 'βρίσκεται σὲ δίλημμα.
'Μπρὸς βαθὺ καὶ 'πίσω ρέμμα,
Ντεληγιάννης, Κόντες, Στέμμα.

Ν' ἀπολύσῃ τὴν Βουλὴ
γὰ χαρὰ τοῦ Ντεληγιάννη,
κἂν συμφέρει, Φασουλῆ,
σαραντάμερο νὰ κάνῃ;

Κι' ἂν ὁ Κόντες τὸν στηρίξῃ
καὶ βοήθειαν τοῦ δώσῃ,
πλὴν ὁ γέρος θὰ θυμώσῃ
καὶ θὰ τὸν ἀποκηρύξῃ.

Κι' ἂν ὁ Κόντες τὸν συνδράμῃ μόνο 'στὴν ἀρχή, παιδιά,
κι' ἔπειτα κι' αὐτὸς τοῦ βάλῃ ξαφνικὴ τρικλοποδιὰ,
Τὸ καυμένο τὸ Ραλλάκι τυραννεῖται κι' ἀπορεῖ
τί νὰ κάνῃ μὲ τὸν Κόντε καὶ μ' αὐτὸν τὸν Θεοδωρῆ.

Τὸ καυμένο τὸ Ραλλάκι βασανίζεται 'στ' ἀλήθεια,
κι' ὅπως βλέπεις, βρὲ κεφάλι,
νὰ κοχλάζουν σὲ τσουκάλα
κἂν φασόλια, κἂν ρεβίθια,
ἔτσι κι' ὁ ξανθὸς κοχλάζει
κι' ὅλο μορφασμούς ἀλλάζει.

Μεταξὺ Παπποῦ καὶ Κόντε στέκεται, βρὲ Φασουλῆ,
καὶ τραβᾷ συλλογισμένους τὸ σγουρό του τὸ μαλλί.

Φ.—Πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσουν, ἐπειδὴ μεταβολὴς
δὲν ἐσκάρωσε πολλαῖς,
καὶ γι' αὐτὰ τὰ σφάλματά του καὶ τὰ λάθη τὰ μεγάλα
πρέπει γρήγορα νὰ πέσῃ καὶ νὰ πάρῃ κουντρούδι,
καὶ Κυβερνησις νὰ γίνῃ σταθερά καὶ μόνιμος
σὲ διορισμούς χασκόντων καὶ ρουσφέτια γόνιμος.

Μὰ δὲν μοῦπες, Περικλέτο, τί φρονεῖ περὶ Βουλῆς
κι' ὁ σιγῶν μουστακαλῆς.

Π.—"Ἄλλοτε γι' αὐτὸν σοῦ λέω... τώρα στάσου νὰ περᾷσω...
τρέχω τρέχω τῆς καρότσας τῶν Συμβούλων νὰ προφθάσω
μὲ Παυσανίων ἀσκέρι...
βάρα 'πίσω, καροτσέρη.

Φ.—"Εφθασε χειμῶνας πάλι,
ὅπου κρίσεις θὰ μὰς βγάλῃ,
κι' ἡ Ραλλοῦ καλὰ χορεύει
κι' ὁ παπποὺς τῆς μαγειρεύει.

Πάλι τούρτουρας καὶ κρύο,
καὶ προσμένουν ἀπ' τὸ Ρίο
τὸν μουγγὸ τὸν μουστακάτο
γὰ νὰ 'βρῇ τὸν Σκαρπινάτο,
νὰ τὰ 'ποῦν, νὰ τὰ μιλήσουν,
καὶ συμβόλαια νὰ κλείσουν.

Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει,
τουρτουρίζουν τὰ κουφάρια,
κι' ἡ Μίς Δούγκαν σεργιανίζει
μὲ ξεκάλτσωτα ποδάρια.

Βάζει φορεσιὰς ἀρχαίας, βάζει πέδιλο μὲ φούντα,
κι' ὅλοι τρέμουν, Περικλέτο, μήπως πάρῃ καμμιὰ πούντα.

Π.—"Εφθασε χειμῶνας πάλι, κι' ἀρχινᾷ τὸ κλωτσσοκούφι,
κι' ἔλα νὰ τῆς φᾶς, μαγκούφη.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Καντινιὰντὰλ, ταῦτέστι μεγα ἑσπινδοχέτιν
'στοῦ Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμὸν στοιχείον,
μὲ κάμκραις ἐξήντα, μαγειρικὴν ἀρτίαν,
εἰς τοῦ Καραϊσκάκη τὴν ἀνοικτὴν πλατεῖαν,
ἐξάξιον πλὴν θέαν καὶ τέλειον καθ' ἑλκ,
λάμπει τὸ κάθε σκεῦος κι' ἡ κάθε κατσαρόλα,
κι' αὐτὸ τὸ διευθύνει καὶ νουνεχῶς κι' ἀρίστως
ὁ κύριος Δεστούννης, ὁ δρὼν καὶ ρεκτὴς Χρήστος.